

11 juni – 15 juni

Goede Schepper, wanneer de jachtigheid van deze wereld ons dreigt te overheersen, schenkt Gij ons een lome zomer, de hete adem van de middagzon. Zo brengt Gij ons bij, dat wij de afwisseling van de tijden nodig hebben: een tijd van werken, een tijd van rusten. Een tijd van peinzend zorgen, een tijd van kinderlijk vertrouwen. Een tijd van werkend bijeengaren, een tijd van ontspannend genieten. Wees Gij, Heer, de verkwikkende bron van levensmoed in ons leven. Amen.

psalm 121

Hij is je bewaarder.
Wat kun je genieten
van een andere omgeving.
Bijv. van de bergen – wereld.
Van de hoge trotse bergen.
Ze vertellen van U, mijn God.
Toch zijn we ook in die wereld
niet veilig voor alle kwaad.
Denk maar aan een lawine.
Denk maar aan een lift die neerstort.
De bergen wijzen omhoog.
Hoger dan de bergen moeten we het zoeken.
“Hoger dan de blauwe luchten”,
zingen de kinderen.
Daar woont onze Vader.
Hij is daar altijd. Hij is er.
In de bergen. En bij de zee.
Hij is zelfs zo dichtbij als onze schaduw.
En een schaduw gaat immers met je mee.
Vlak naast je of vlak voor je.
Wij genieten van de zon.
Zonder zon is er ook weinig schaduw.
Zonder God kunnen we nergens echt schuilen.
Wij genieten van het licht.
Ook wij mogen een licht zijn.
Wij genieten van Gods prachtige schepping.
Bij deze Schepper zijn we altijd veilig.
Veilig, waar we ook zijn.
Veilig in de vakantie.
Veilig op straat.
Veilig op ons werk.
Kan ons dan geen kwaad overkomen?
Jawel, maar ook dan is Hij erbij.
Ook als we slapen.
Hij slaapt niet.
Uw Bewaarder sluimert noch slaapt.
Hij is en blijft onze Bewaarder.
Altijd en overal.
Dat wil deze psalm ons vertellen.
Heerlijk toch.

Wat is dat
voor kracht
die mij staande houdt
in al mijn onmacht?

Wat is dat
voor kracht
die mij gaande houdt
in al mijn onmacht?

Wat is dat
voor kracht
die mij horen doet
in al mijn onmacht?

Wat is dat
voor kracht
die mij zien doet
in al mijn onmacht?

Wat is dat
voor kracht
die mij laat spreken
in al mijn onmacht?

Wat is dat
voor kracht
die mij zwijgen laat
in al mijn onmacht?

**Is het jouw kracht, God?
God, ik geloof het wel!**

Als je een diploma behaalt, dan heb je nog niks bewezen. Behalve misschien het feit dat je een goede conditie hebt. Destijds hoorde ik die woorden wel – uit de mond van een bevlogen en beslagen leraar Frans – maar ik begreep toen de volle draagwijdte niet. Of liever: nog niet. Achteraf pas besepte ik wat hij bedoelde. **Kennis en vaardigheden houden niet op bij het evaluatiemoment, bij het examen.** Daarna ga je en moet je met die verzamelde en opgebouwde bagage aan de slag. Toegegeven, niet alles wat je in je hoofd gepropt hebt ligt je even goed. Sommige vakken verwijst je met veel plezier naar een uithoek van je brein, als ze daar al niet eerder een plaatsje gevonden hadden. Van andere disciplines wil je graag meer te weten komen, er de finesses van leren kennen. *Elke leraar met ook maar een greintje ambitie in zijn lijf droomt ervan om bij – al is het maar – één leerling uit een hele klas de passie voor zijn of haar vak los te weken. Hoe dan ook elk onderwerp of vak blijft levenslang leerstof, stof tot nadenken, tot ontdekken. Geen afgesloten hoofdstuk maar een verhaal met een open einde, dat vraagt om een zelfgeschreven vervolg. Geen eindstreep maar het begin van een veelbelovende reisweg.*

Ludwig Vanderbeke

*genees ons
als we verslingerd raken aan macht,
verblind worden door bezit,*

*bevrijd ons
als we verslaafd zijn
aan jaloezie,
aan afgunst,
aan bezitsdrang,*

*geef ons rust,
als wij rusteloos zijn,
zoekers, die het nergens kunnen vinden,
als onze ziel zwerft,*

*leer ons onze dagen tellen,
elke dag een gegeven licht
geef ons het genot van de jeugd,
en de wijsheid van de ouderdom,*

*gun ons de genade
van de dankbaarheid –
dat immers maakt ons gelukkig,
maakt ons open en ontvankelijk.*

*Laat God in dit alles
blijvend onze baken zijn.*

Geloven is privézaak. Niemand kan immers geloven in jouw plaats. Bidden in jouw plaats kan een ander nochtans wel. Privé betekent dus niet afgesloten van de wereld. Wie gelooft verbindt zich uit liefde met de anderen. Geloof is verbondenheid. Geloven is geen hokje waarin je schuilen moet. Wie niet moet schuilen, moet zich ook niet verbergen. Toch hebben we de neiging om ons geloof te verstoppen. Het gaat niemand aan. Zeggen we, maar het is omdat we beschaamd zijn. Wie gelooft immers nog? Velen... in het verborgene. Ze doen alsof ze met geloof niks te maken hebben. Zoals mensen vroeger over seks niet praatten. Ze praatten er niet over maar ze zaten er wel mee. Beide, seks en geloof, hebben met intimiteit te maken: seksualiteit met lichaam, verlangen en relatie; godsdienst met geest, verlangen en relatie. Wie de intimiteit van een mens taboe verklaart, verknalt uiteindelijk het leven. Als het geloof je troost, vreugde en kracht geeft, verberg het dan niet langer. Ook toen seks not done leek, stopte men zijn lief niet eeuwig weg.

Mark Van de Voorde